

sivih rutie srebrne črkice in je sipljejo iz nebá. In črkice leté doli, doli in pišejo pripovedko. Pred nami je vsa napisana in blagor ónemu, kateri jo umé čitati in si jo dobro zapiše v svoje srcece — pristavila je babica.

— Oj babica, naučíte tudi naju čitati to pripovedko — prosila sta Miloš in Jaruška — to mora biti krasna pripovedka! —

— Prebrala jo bodem vama, mila otročiča, kratka je, pa si jo bodeta tem bolje zapomnila. Nù, le čujta, kakó se glasi:

„Bodita usmiljena! Ne pozabita ptičkov. Vso vzpomlad, vse leto so čuvali vaše vrtove in polja ter vaju razveseljevali sè svojo milo pésenco. Ne dajta da bi ubožčeki poginili sedaj v hudej zimi, posipljita jima peščico zrníc.

Bodita usmiljena! Ne pozabita svojih síromasnih bližnjih! A to so otročiči, kateri še ne umejo delati, to so starčki, kateri več delati ne morejo, to so siromaki in nesrečniki, kateri ne morejo dobiti dela, vsi ti so vajini bratje in sestre. Gospod Bog je dal zato jednemu več, da čuti v svojem sreci, kako sladko je pomagati drugim.“ —

Babica je utihnila. Miloš in Jaruška nista mogla obrniti svojih očesec od okna, gledaje beli sneg, a vsako dobro dete lahko ugane, da sta si hotela utisniti globoko v srecé, od samega gospoda Boga napisano krasno in resnično pripovedko:

„Bodita usmiljena!“

M u h e.

(Basen.)

Mjedilnej shrambi zvrnil se je lonec s strdjó. Brž so prihitele muhe ter jo jele srebati. Strd je bila tako sladka, da niso hotele nehati. A noge so jim obtičale v strdi in — odleteti niso mogle. Obupno so sedaj zdihovalé: „Oj nesrečnice, ki moramo vsled kratkega veselja poginiti!“

Takó je dostikrat požrešnost vzrok premnogih nezgod tudi mej ljudmi.

(Aesop. prev. P. F. G.)

— Zvolčan

Le moli, o dete, le moli!

Oj dete, ko k nebu obračaš oči,
K molitvi sklepa je ročice,
Krog tebe se prostor svetišče mi zdí,
Obrazek pa — angeljsko lice.

Kot zôr ti je čisto nedolžno okó,
Molitev kot spév je nebeški,
Srecé mi velí, da vsled tebe nebó
Osreči ves narod človeški.

Kolenea upógnena — vérnosti znam,
Spojéni ročici — nadéje,
V očescih odséva ljubezni ti plam,
Ki dušo od znotraj ti greje.

Oj dete, ko k nebu obračaš oči,
Krasnejše pač nisi nikoli!
Veselja mi gáneno srce kipí:
Le moli, o dete, le moli!

A. Medved.

